

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 7/2014-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 prerokoval sťažnosť B. Z., zastúpeného advokátkou JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 6 Co 80/2013-451 zo 14. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. Z. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2013 doručená sťažnosť B. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 80/2013-451 zo 14. augusta 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Sťažnosť sťažovateľa bola prijatá na ďalšie konanie uznesením č. k. I. ÚS 7/2014-10 z 22. januára 2014.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona

Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Podstatou námietok sťažovateľa je porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, v dôsledku ktorého sa v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním dovolania na najvyššom súde domáha zrušenia rozsudku krajského súdu.

Pri zabezpečovaní podkladov na rozhodnutie veci (vyžiadanie spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 14 C 192/2002, pozn.) bolo listom predsedu tohto súdu sp. zn. 1 SprS/52/2014 z 12. februára 2014 ústavnému súdu oznámené:

„... momentálne Okresný súd Žilina nedisponuje predmetným spisovým materiálom, nakoľko dňa 04. 11. 2013 bolo vo veci zo strany odporcu podané dovolanie. Následne bol spisový materiál dňa 13. 01. 2014 predložený Najvyššiemu súdu SR na rozhodnutie o dovolaní.“

Ak sa za danej situácie domáha sťažovateľ svojich práv na ústavnom súde prostredníctvom sťažnosti a odporcu na najvyššom súde prostredníctvom dovolania, mohlo by v budúcnosti dôjsť ku kolízií rozhodnutia ústavného súdu a najvyššieho súdu.

Ústavný súd preto zaujal názor, že v prípade podania dovolania odporcom a súbežne podanej ústavnej sťažnosti navrhovateľom (sťažovateľom) je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní odporcu najvyšším súdom. Ústavný súd uvádza, že v prípade, ak výsledkom dovolacieho konania nebude zrušenie rozsudku krajského súdu, ktorý je predmetom sťažnosti, sťažovateľ bude mať možnosť opätovne sa obrátiť na ústavný súd so svojou sťažnosťou. Teda lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozsudku

krajského súdu bude po rozhodnutí najvyšším súdom o dovolaní považovaná za zachovanú (t. j. začne plynúť od právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd opätovne zaoberal splnením podmienok konania o predmetnej sťažnosti a vzhľadom na novozistené skutočnosti sa podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014